

אַנטאָן טשעחאָוו

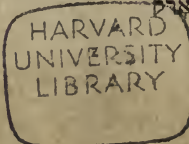
דאָס שוואַנען-ליעד (קאַלחאַס)

אַ דראַמאַטישער עטיווד אין איין אַקט.

אין אידיש בעאַרבייט
פֿון
י. פֿיראַזשניקאָוו

פֿרייז 10 סענט.

מאַקס נ. מייזעל
אידישער פּאַרלאַג פאַר ליטעראַטור און וויסענשאַפֿט
424 גרענד סט., ניו יאָרק

1919

797

פערזאנען:

וואסילי וואסיליעוויטש סוועטלאווידאוו.

א קאסיק 68 אוד אלט.

ניקיטא איוואנאוויטש. א סופלאר, אג'אלטער מאן.

דאס שוואנען ליעד.

(קאלחאס)

די פארשטעלונג קומט פאר אויף א מיטעל גרויסער סצענע פון א פראווינק. טהעאטער אין מיטען נאכט, נאכ'ן ספעקטאקל. די סצענע איז פוסט. אויף רעכטס א רייע פון פראסטע גיט קיין געפארבטע טיערען פון די טואלעמען צימער; ארץ לינקס ליגט אנגעוואל-גערט א בארג מיט אלטווארג פון טהעאטער-רעקוויזיט. אינמי-טען סצענע אנאיבערגעקעהרטער ביינקעל—ס'איז חושך פינסטער.

ס וועט לאָוויד אָוו. (אין א קאסטום פון קאלחאס, מיט א ליכט אין דער האַנד געהט אַרויס פון טואלעמען-צימער און צתיסט זיך אין געלעכטער.

ס וועט לאָוויד אָוו. אָט דאָס איז אַ מעשה! אָט דאָס איז אנאקציע! אַנטשלאָפּען געוואָרען אין טואלעמען-צימער! דער ספעקטאקל איז שוין לאַנג פּערביי, אַלע זיינען אַוועק פון טעאטער און אויף שלאָף מיר און חראָפּע אויף וואָס די וועלט שטייט. אַך, דו אַלטער הינער-פּרעסער, דו אַלטער הונד דו האָסט זיך, הייסטעס, אַנגעוושלאָקעט און זיצענדיגערהייט אַנטשלאָפּען געוואָרען! קלוג ווי דער טאַג! עס קומט דיר אַ קניפּ אין בעקעלע (שרייט) יענאַרקא, יענאַרקא! הונד, טייוועלו פּעטרושקא! איהר שלאָפּט, אַ פּלאַקען אויף און נאַרנעל, שרייט,

זאלען אייך ווערנען! יענאָרקאָ (ער הייבט אויף דעם ביינקעל... ועצט
 יד אויף איהם, און שטעלט די ליכט אויף דער ערד) קיין זכר ניט
 ס'הערט זיך נאָר דער ווידער־קול... יענאָרקאָ און פעטרושקאָ
 האָבען היינט באַ מיר באַקומען צו פאָר רובל אויף „להיים“—
 ניה זוך זיי יעצט מיט ליכט... זיי זינען גלייך געלם גע-
 וואָרען, און אזוי ווי עס ווייזט אויס, האָבען זיי, די שָׁקָים
 דעם טעאָטער פּערשלאָסען (דעעהט מיט'ן קאַפּ) שְׁבוּר! פּוּר! נאָר
 אַ קלער טאָהן ווי פּיעל איך האָב היינט צוליב דעם בענעפיט
 אין זיך מִשְׁקָאוֹת אַרײַנגענאָסען, אַ שרעק צו זאָגען! מיר דאַט
 זיך אַז אַלע מינע ביינער זינען דורכגעווייקט מיט ספּירט, און
 אין סויל איז ווי נאָך אַ יריד... חַלְשׁוֹת... (פוּיץ) נאַרײַש...
 האָט זיך אָנגעזויפּען, דער אַלטער לעקיש, און פרענט איהם
 וואָס איז די שְׁמָקָה? ... אַ נאָט אין הימעל... עס ברעכט
 דער רוקען, דער קאַפּ שפּאַלט אויף צווייען, עס טרייסעלט
 מיך ווי אין קדחת, און אויפ'ן האַרצען איז קאַלט און פינס-
 טער ווי אין אַ קעלער. אויב דו ווילסט שוין ניט שאַנעווען
 דיין געזונד, וואָלסטו האָן דְּרָךְ אָרְיֵן געהאַט פאַר דינע אַלטע
 יאָהרען, דו שוּמָה בֶּן טַפְּשׁוֹ... (פוּיץ) די אַלטע יאָהרען... מענסט
 זיך בְּרִשָׁען וואָס דו ווילסט, מענסט זיך מאַכען אַ גוטע מינע
 צו אַ בייזען שפּיעל, מענסט זיך דאָרט מאַכען אַלע הינטישע
 שטיק—שוין אַפּגעלעבט דיין לעבען... אַכט און זעכציג יאָהר
 זינען שוין פּיג־פּיג! זיי לאָזען דיר געריסען, דו וועסט זיי שוין
 צדיק ניט אַומקעהרען... אויסגעטרונקען נאָר די פּלאַש, קאַס
 קאַס געבליבען עפעס אויפ'ן דעק... און דאָס וואָס איז געב-
 ליבען איז אויך ניט מער ווי שוים... אַט אזוי איז דאָס...

אָט אַזוי, וואַסיושאַ, האַלט דאָס מיט די נעשעפטען... צו דו
וילסט, צו ניט, אָבער ס'איז שוין צייט צו רעפּעטירען די ראלע
מיט'ן מלאַך הַסֵּוֹת, ער איז שוין אין וועג... (ער קוקט אַרום זיך)
אַ חדיש ליכע זאַך: אײך בין שוין אויף דער סצענע 45 יאָר,
און אײך זעה דעם טעאַטער ביינאַכט אינדערפּינסטער, ווי מיר
דאַכט, היינט צום ערשטען מאַל... יאָ, צום ערשטען מאַל...
זעהער ציקאווע, ווי אײך בין אַ מענש... גייט צו נאהקנט צו דער
ראַספּע) עס זעהט זיך נאַרנישט... נג, דעם סאָפּליאַרס ביידעל
זעהט מען יא אַ ביסעל... אָט די ערשטע לאַזשע, דעם די-
רינענטס שטענדער... און ווייטער—איז אַלץ חושד־פּינסטער.
אַ שוואַרצע, אַ טיעפע גרוב, פּונקט ווי אַ קבר, אין וועלכען עס
ליגט בעהאַלטען דער מלאַך הַסֵּוֹת אַליין... בררר... ס'איז
קאַלט! פּונ'ס זאַל בלאַזט, ווי פּון אַנאַפּענעם קויסען... אָט
וואו ס'איז דער סאַטע גוטער אָרט אַרויסצוגרעפּען די גייסטער
פּון יענער וועלט! עס שוידערט, צו אַל די שוואַרצע יאָר...
עפעס ווי מוראַשקעס קריכען איבער'ן לייב (שרייט) יענאַרקאַ!
פּעטרושקאַ! וואו זיינט אַיהר, צום טייוועל? גאַט מײן גאַט!
וואָס דערמאָהן אײך אַזוי אָפּט דעם טייוועלס נאַמען? אַ פּאַטער
אין הימעל! וואַרף שוין אַ מאַל אַוועק דיין גבּול־פּה, הער אויף
צו טרינקען; ביסט דאָך שוין אַלט, דו האַלסט שוין ביים
שטאַרבּען... לייט צו אַכט און זעכציג יאָר קלערען שוין
גאַר פּון געטליכע זאַכען, מאַכען, הַכּוֹנּוֹת צו יענער וועלט, און
דו... אַ גאַט, מײן גאַט! גראַפּע רייד, אַ שפּוּר־ע צוגה, אָט
דער פּאַיאַצען אַנצוג... ס'נעהמט אַנעקעל צו קוקען! כּוֹזעל
באַלד געהן זיך איבערמאַהן... סנעהמט אַ שוידער! אויב סע

זאל דארפֿען אזוי בלייבען דאָ די גאַנצע נאַכט קען מען דאָך
אויסגעהן פֿון שרעק. (געהט צו זיין טואלעסען צימער; אין דער ועלבער
צייט, גאנץ ווייט אויף דער סצענע, פֿון גאר דעם לעצטען טואלעסען צימער
בעווייזט זיך ניקשיא איזאנאוויטש אין א ווייסען שלאָג-ראָק).

סוועט ליאָוויד אָוו. (רעדזעהענדיג ניקשא איוואָאָוויטש,
שרייטט אויס פֿון שרעק אין פֿאַנגט אַן אַבצוטראַעסען צדיק) ווער ביסט
דו? וואָס דאַרפסט דו? וועמען דאַרפסט דו? (פֿאַקט טיט די טיט)
ווער ביסט דו?

ניקיטא איוואָאָוויטש. דאָס בין איך

סוועט ליאָוויד אָוו. ווער ביסט דו?

ניקיטא איוואָאָוויטש. (צוגעהענדיג צו איהם
סאמעלאך) דאָס בין איך... דער סופֿליאַר, ניקשא איוואָאָו-
וויטש... וואַסילי וואַסיליעוויטש, דאָס בין איך!...

סוועט ליאָוויד אָוו. (נעצט זיך אַזעק אין אונטאַכט אויף
זיין ביינקעל, אַטהעמט שווער, אין ציטערט טיט זיין גאַנצען קערפֿער) אָ,
נאָט, טיין נאָט! ווער איז דאָס? דאָס ביסט דו... דג ניקשיטש-
קאָ? וואָ... וואָס טוזסט דו דאָ?

ניקיטא איוואָאָוויטש. איך נעכטיג דאָ אין
די טואלעסען צימער. נאָר איך בעט אַיך רחמים איהר זאָלט
דאָס קיינעם ניט אויסזאָגען, איך האָב פֿשוט ניט וואו צו געב-
טיגען, אויף מיינע גאַנגות... .

סוועט ליאָוויד אָוו. דאָס ביזסט דג ניקשיטשקא...
נאָט, טיין נאָט! נאָט, טיין נאָט! אַרויסנערופֿען זעכצעהן סאָל.
אונטערנעמטראָגען דריי קרענץ און פיעל פֿאַנגות... אַלע זייגען
געווען ענטציקט, נאָר ס'האָט זיך ניט געפֿונען קיין איין לע-

בעדיגער נפש, וואָס זאָל אויפוועקען אַ שבֿורען אלטען מאַן און אָנפֿיהרען איהם אַ היים ... כּ׳בין שוין אַנאַלטער מאַן, ניקר-טושקאָ ... 68 יאָהר ... קראַנק! מײן שוואַכער גייסט פֿערטאַ-טערט ... (פֿאַלט צו צום סופֿליאַס האַנד און וויינט) געה נײַט אוועק ניקטושקאָ ... אַלט, אויסגעטאַטערט, צײַט צו שטאַרבען ... סעעהסט מײַך אַ שרעק!

ניקיטאַ אַ יוואַנאַוויטש. (מיט צאַרטקײט און עהר-טרכט) אײַך, וואַסילי וואַסיליעוויטש, איז צײַט צו געהן אַהײם! סוועט לאַווידאָוו. כּײַזעל נײַט געהן! כּ׳האַב נײַט קײן היים—נײַן, נײַן, נײַן!

ניקיטאַ אַ יוואַנאַוויטש. נאָט, מײן נאָט! איהר הֵט שוין פֿערנעסען וואו איהר וואוינט סוועט לאַווידאָוו. כּײַזעל נײַט אַהײן, כּײַזעל נײַט! דאָרט בין אײַך עלענד ... כּ׳האַב דאָרט קײנעם נײַט ניקטוש-קאָ, קײן ווייב, קײן קינד ... עלענד ווי דער חײַנד אין פעלד ... שטאַרב אײַך, וועט מײַך קײנער נײַט דערמאָנהען ... סעעהסט מײַך אָן אַ שרעק אַז אײַך בלייב אַלײן ... נײַטאָ ווער זאָל מיר זאָגען אַ וואַרעם וואַרט, ווער עס זאָל מײַך אַ שבֿורען אין בעט אַרײַנלייגען ... וועסעס בין אײַך? ווער דאַרף מײַך? ווער ליעבט מײַך? קײנער ליעבט מײַך נײַט, ניקטושקאָ!

ניקיטאַ אַ יוואַנאַוויטש. (מיט טרעהרען אין דער שטימע) דאָס פֿובליקום ליעבט אײַך, וואַסילי וואַסיליעוויטש! סוועט לאַווידאָוו. דאָס פֿובליקום איז זײַך פֿאַ-נאַנדערנענאנגען, אַלע שלאָפען און האַבען נאָר פֿערנעסען אָן זײער פֿאַיאַן! נײַן, קײנער דאַרף מײַך נײַט, קײנער ליעבט מײַך נײַט ... קײן ווייב, קײן קינד ...

ניקיטא א וואנאָוויטש: איך מיר דאָ נאָך
וואָס צו זאָרגען...

סוועטלאָווידאָוו. כ'בין דאָך א מענטש. כ'לעב דאָך
אויף דער וועלט, אין מינע אָדערען רינט דאָך בלוט, ניט
וואַסער, כ'בין דאָך פון געבורט אַ נאָך. פון אַנאידעלער משפּחה...
איידער כ'בין אַריינגעפאלען אָט אין דער גרוב האָב איך גע-
דינט אין מיליטער, אין אַרטילעריע... וואָס פאַר אַ יונג כ'בין
געווען, אַ פאַרשוין! וואָס פאַר אַ געהרליכער, דרייסטער און פּי-
ערדיגער כאַראַקטער! נאָט, מין נאָט! וואו איז דאָס אַלץ? און
ווייסטו, ניקיטשקא. וואָס פאַר אַנאָקטיאַר איך בין געווען,
האַ? (הייבט זיך אויף, אַנשפּאַרענדיג זיך אויף דער האַנד פּונ'ם סופּליאַר)
וואו איז דאָס אַלץ? וואו איז דאָס אַלץ? וואו איז זי, די
יענע צייט? נאָט, מין נאָט! כ'האַב אַ בליק געטאַהן היינט אַט
אין דער גרוב—אין האָב זיך אָן אַלץ דערמאָהנט, אָן אַלץ אַט
אָט די גרוב האָט איינגעשלונגען 45 יאָר פון מין לעבען, און
נאָך וואָס פאַר אַ לעבען, ניקיטשקא! איך קוק יעצט אַט אין
דער גרוב און זעה אַלץ קלאָר ביז דאָס מינדסטע, אַט אַזוי
ווי איך זעה יעצט קלאָר דין פנים: יונגענדיכער פייער, דאָס
גלויבען אין אידעאל, ענטוואַזאָם, פּרויען-ליעבע! אַ די פּרויען,
ניקיטשקא!

ניקיטא אי וואַנאָוויטש. איך, האַסילי וואַסיליעוויטש,
איז ישׁוין צייט צו געהן אָפרוהען.

סוועטלאָווידאָוו. אז איך בין נאָך געווען איינגער
אַקטיאַר, אַקאַרשט וואָס איך האָב אָנגעהויבען צו פיהלען אין
זיך דעם עכטען לעבענס-פייער, כ'געדיינק—האַט מיר איינע

ליעג בעקומען פאר מין שפיעלען... עלענאנט, שלאגה ווי
א בוים, יונג, אונשולדיג, ריין און שטראהלענדיג ווי דער זומער-
מאָרגענשטערען! נעגען דעם בליק פון איהרע בלאָע אויגען.
ביי איהר צויבער-שמייכל. וואלט קיין נאכט ניט געקענט
ביישטעהען. די מעער-וועללען ברעקלען זיך אן שטיינער, נאָר
אן די וועללען פון איהרע קרויזע לאַקען פלעגען צוברעקעלט
ווערען פעלזען, שטיקער אייז און שנעה-בערג! כ'נעדיינק, איך
שטעה פאר איהר. אָט אזוי ווי יעצט פאר דיר... זעלטען שוין
האַט זי אויסגעזעהן דאָס מאָל, ווי נאָך סיינמאל ניט אים לע-
בען. זי האָט געקוקט אויף מיר מיט א בליק, וועלכען איך וועל.
דאכט זיך, אפילו אין קבך ניט פערנעסען... צארט ווי כאַמעט,
טיעף, און פול מיט יונגנד פראכט! ענטציקט, בערוישט. פאל
איך פאר איהר אויף די קניע און בעט נליק... (רעדט ווייטער
מיט א גינפאלענער שטימע) און זי... זי זאָגט: וואַרפט אַוועק די סצע-
גע! וואַרפט אַוועק די סצעגע!... פערשטעהסט? ליעב
האַבען אַנ'אָקטיאַר האָט זי געקענט. נאָר ווערען זיין ווייב-ניע
אים לעבען!—כ'נעדיינק, יענעס מאָג האָב איך געשפיעלט...
די דאַלע איז געווען א געמיינע, אַ נאַרישע... כ'האַב געשפיעלט
און האָב געפיהלט ווי ס'עפענען זיך מיר די אויגען... כ'האַב
דעמאלט פערשטאַנען אַז עס איז נאָר ניטאָ קיין הייליגע קונסט
אַז דאָס איז ניט מעהר ווי פאַנטאַזיע, נאַרעריי. אַז איך אליין
בין ניט מעהר ווי א סנעכט, א שפיעלצייג פאַר פרעמדע לאַנג-
ווילע, אַ שפאַסמאַכער, א פאַיאָן! כ'האַב דעמאלט פערשטאַנען
דאָס פונבליקזום פון דענסטמאַל אָן האָבען ביי מיר אפלאָדירט
סענטען. קרענץ און אלערליי טעאַטר-נעפילדער נאָר אָנגע-

וואָרען דעם צוטרוי... יאָ יאָ ניקיטושקאָ, ער אַפּלאָדירט
 מיר. ער קויפט פאַר אַ רובל מיין בילד; נאָר איך בין איהם
 פרעמד, איך בין פאַר איהם—פּלאַטע, ער פּעציהט זיך צו מיר
 כּמעט נישט פּעסער ווי צו אַ נאַסען-פּרוי... פּון פּוסטער נאָה
 וועגען זוכט ער מיין כּעקאַנטשאַפּט; נאָר ער וועט זיך סינמאָל
 נישט ערנידערניגען צו דעם נראָד, ער זאל מיר אַכנעבען זיין
 שוועסטער אָדער זיין טאָכטער פאַר אַ ווייב... איך נלויב איהם
 נישט! (ער וועט זיך אויסן ביינקעל) איך נלויב נישט!...

ניקיטא אי וואַנאַוויטש. אידר זיט זעהער אויפֿ-
 גערעגט, וואַסילי וואַסילעוויטש און פיהל אליין אויך אז
 ס'זעהטט ס'דאָ אַן אַ מיראַ... קומט אהיים, טהוט מיר דעם
 צוליעב.

סוועטליאָווידאָוו, כּיהאַב דענסטמאָל אלץ כּע-
 שטאַנען... און טייער האָב איך כּעצאָהלט, ניקיטושקאָ, פאַר
 דעם פּערשטאַנד!—נאָך דער נעשיכטע... נאָך דער דאָזיגער
 מיידעל, הייסט עס... האָב איך אנגעהויבען נלאָט צו כּלאַג-
 זען איבער דער וועלט, לעבען אָהן קשבון, נישט קוקענדיג וואָס
 שפּעטער וועט זיין... כּיהאַב אַנגעהויבען צו שפּיעלען אלערליי
 נאַרישע ראָלען פּון פּלוידערעק פּון נראָכע שפּאַס מאַכער.
 כּיהאַב פּערפּיהרט, פּערדאַרבען ריינע נפּשות... און דערטאָה-
 נען זיך נאָר, וואָס פאַר אַ קינסטלער איך בין געווען, וואָס
 פאַר אַ טאַלאַנט! כּענראָכען האָב איך מיין טאַלאַנט, פּער-
 שמוצט, פּערדאַרבען מיין שפּראַך, פּערלאָרען די לעצטע שפּו-
 רען פּון מענשליכער ווערדע... אויפּגעפּרעסען, איינגעשלונגען
 האָט מיך אָט די פינסטערע גרובן כּיהאַב פּריהער נישט גע-

פיהלט, נאָר היינט... אז איך האָב ערוואַכט און אַבליק נע-
טאָן צוריק, ערשט הינטער מיר זיינען שוין נעבליבען 68
יאָהר. נאָר יעצט האָב איך צום ערשטען מאל באַמערקט מיינע
אַלטע יאָהרען! אָבנעזונגען מיין ליעד! (יאַמערט). אָבנעזונגען
מיין ליעד!

ניקיטאָ איוואַנאָוויטש. וואַסילי וואַסיליעוויטש!
מיין ליעבער, מיין טייערער... נו. בערהיינט זיך... נאָט,
מיין נאָט! (שריט) פעטרושקאָ! יענאַרקאָ!

סוועטליאָווידאָו. און נאָר אַקלער צו טאָהן, וואָס
פאַר אַטאַלאַנט, וואָס פאַר אַ קראַפּט! דו קענסט זיך נאר ניט
פאַרשטעלען וואָס פאַר אַ פיינע אויסשפראַכע, וויפיעל נעפיהל
און תּן, וויפיעל סטרוגעס... (שלאַנט זיך אין האַרצען) עס נעפינען
זיך אָט אין דער ברוסט! ס'איז ניט אויס צו האַלטען... דו,
אַלטער, הער נאָר... וואַרט אַביסעל, לאָ מיר האַפען דעם
אַטהעם... אָט, למשל, פון „באַריס נאָדנאָוו“:

דער נייסט פון נראַזני ט'מיד ענטדעקט
און מיך בעטוילט מיט ד'מיטרי'ס מאַכט
זי האַט אין פעלקער האַס ערוועקט,
— באַריס צום אַפּפער מיר נעכראַכט
א פרינץ בין איך: כ'ועל זיך ניט בויגען
פאַר די שענסטע פרויען-אויגען.

וואָס, אַפּשר ניט נישט? (לעבעדיג). וואַרט, אָט איז פון
„קעניג ליער“... פערשטעהסט, דער הימעל איז שוואַרץ,
סדענענט, עס דונערט — ר ר ר... עס בליצט — ד'ו'...
עס שפאַלט זיך דער נאַנצער הימעל, און דאָ:

בלאו, דו בייזער ווינד, מיט צארען
 בלאו, די באקען זאלען פלאצען!
 פלייצט איהר חוואליעס, דרינגט מיט שמורם,
 פערניסט, פערפלייצט דעם הויכען טורם!
 און איהר, איהר פלינקע שוועבעל פיערס,
 וואס בליצען פאר דעם רונער-שלאגען,
 זאס ברעכען אלטע ריעזען-בוימער,
 פליהט און פאלט מיט גאר דעם כח
 אויף מוין אלטע קאפ, די גראע!
 — שטארקער דונער, ווייז דיין גבורה
 און צעשמעטער די פלאנעטע,
 צוברעך, צורייב די בערג און טהאלען,
 צושטרוי דורך ווינד די בייזע ווימען,
 פון וועלכע ס'זוערען דא געבארען
 שלעכטע אונדאנקבארע מענשען!

(אונגעדולדיג) שנעללער, די ווערטער פונ'ם פא'יאן. (מאפעט
 מיט די פיס) אהער ניכער די ווערטער פונ'ם פא'יאן! כ'האב קיין
 צייט ניט!

ניקיט א איוואנאָוויטש. (פאנגט אָן צו שפיעלען
 די ראַלע פונ'ם פא'יאן) וואָס, ברודער לעבען? ווי ס'זווייזט אויס,
 איז דאָך בעסער צו זיצען אונטער אַ דאָך איידער אַרומצוגי-
 שווענדערען אין רענען? פּאַפּת זאָגענדיג, פעטערל, וואָלט בע-
 סער געווען, דו זאָלסט שָלוֹם מאַכען מיט דייע טעכטער. אין
 אַזאַ נאַכט איז סיי אַ קלונגען, סיי אַ נאַר, — ביידען ניט נוט

ברום מיט אלע קרעפטען!
 בלאו און פלייץ, דונער און ברען!
 לכעט ביי אייך ניט קיין רהמנות!

פייער און שמורם, דונער און מכול—
 זייט איהר דען די טעכטער מיינע ?!
 כ'האב דאך קיינמאל ניט געשיינקט אייך
 מיין מלוכה, אלס כחנה!
 כ'האב אייך קיינמאל צו מיין הארצען
 ניט געדריקט מיט פאטער-ליעבע !

סוועטל אָווי דאָוּ. אַ קראַפּט! אַ טאַלאַנט! אַ קינ־
 סטלער! נאָך עפעס... נאָך עפעס אַזוינס... אַזוי ווי אַמאָל...
 נו, פלינק (צוגיסט זיך אין אַ גליקליכען געלעכטער) פון "האַמלעט"!
 נו, כ'פאַנג אָן... וואָס געהמט מען? - אַהאַ, כ'זוייס שוין...
 (שפיעלט די ראָלע פון האַמלעט) "אַך, אָט זיינען דאָ די פלייטען"
 שפיעלער! דערלאַנג מיר אַקאַרשט דיין פלייט! (צו ניקיטאַ איינאַ-
 נאָוויטש) מיר דוכט זיך אַז איהר יאָגט זיך עפעס צופיעל נאָך מיר".
 ניקיטאַ איינאַנאָוויטש. גלויב מיר, פרינץ
 אַז דאָס אַלץ איז נאָר פון ליעבע צו אייך און ערגעבענהייט
 צום קעניג".

סוועטל אָווי דאָוּ. "ס'איז מיר דאָ עפעס ניט
 קלאָר. שפיל מיר וואָס עס איז!"
 ניקיטאַ איינאַנאָוויטש. "כ'קען ניט, פרינץ"
 סוועטל אָווי דאָוּ. נו, זיי אַזוי גוט!"
 ניקיטאַ איינאַנאָוויטש. "אויף מיין עהרען
 וואָרט, פרינץ, כ'קען ניט!"
 סוועטל אָווי דאָוּ. "אים נאָטעס ווילען, שפיעל
 עפעס!"
 ניקיטאַ איינאַנאָוויטש. "אַז איך קען נאָר ניט
 שפילען אויף אַ פלייט".

סױעט לאָויד אָו. „דאָס איז נים שווערער ווי ליִ
נען זאָנען. נעם אָט אזוי די פלייט, לייג צו די ליפען אהער,
און די פינגער אַהין—און סױעט זיך שפיעלען!
ניקיטא אַ איױו אַנאָױט ש. „כ׳האָב זיך נאָר נים
געלערענט“

סױעט לאָויד אָו. יעצט זאָג אליין: פאַר וועמען
האַלטסט דו מיך? דו ווילסט שפיעלען אויף מיין נַשְׁקָה, בעת
דו ביסט נים אים שטאַנר אַ שפיעל צו טאָהן אפילו וואָס עס
איז אָט אויף דער פֿייעל. בין איך דען ערנער, איינפאַכער
אָט פֿון דער פלייט? קלער וועגען מיר וואָס דו ווילסט: קענסט
מיך מאַטערען, אָבער נים מאַכען פֿון מיר אַ שפיעלכעל!
(צוגעהט זיך אין געלעכטער, אין אפלאָרירט) בראַױאַ! בים! בראַױאַ!
וואו איז דאָ צום טיױוועל, די עלטער! ס׳הייבט זיך נאָר נים
אָן מיט קיין עלטער, ס׳איז אַלין נאַרשיקייט, פוסטע זאַכען,
קראַפט שלאָגט פֿון יעדען אָדער ווי אַ פאַנטזן—דאָס איז יוגענד!
ניסט, לעבענס-קראַפט! טאַלאַנט. ניקיטאָקאָ, האָט נים מיין
עלטער! ביסט ערשטױנט, ניקיטאָקאָ? ביסט אויסער זיך?
וואַרט אַביסעל, כױזעל אויך באַרד צו זיך קומען... אָ, נאָט
מיין נאָט! יעצט הער אַקאָרשט, ווי צאַרט, ווי פיין, וואָס פאַר
אַ האַרמאָניע! טס... שטילער!

די נאכט איז רוהיג, שטיל.
דער הימעל—קלאַר, די שטערען גלאַנצען.
סױױזט אויס, די לופט שעפט פערנעניגען
אין איהר זאנפטען, לייכטען דרעמעל
ס׳פלאטערען קאם די צארטע בלעטער
פון די זילבער פאפעל-ביימער...

סוועטלאָווידאָוו. דערהערענדיג א גערויש פון עפענען

א טיער) וואָס איז דאָס?

ניקיטאָ איז אַן אַוואַנאַוויטש. דאָס האָבען געמוזט
קומען פֿערדושקאָ און יענאַרקאָ... טאלאַנט, וואַסילי וואַסיליע-
וויטש! טאלאַנט!

סוועטלאָווידאָוו. (ווענדט זיך אהין פונדוואַנען ס'הערט זיך

דער גערויש און שרייט) אַהער, אַהער, מינע טייערע! (צו ניקיטאָ
איזוואַנאַוויטש) קום זיך אָנטהאַן... ניטאָ קיין שום עלטער, דאָס
איז אַלץ נאַרישקייט, פּוסטע רייד... צוגעהט זיך אין אַ פּרעהליכען
געלעכטער). וואָס זשע וויינסטו? דו נאַרעלע מינער, וואָס האַסטו
זיך פּאַנאַנדערנעחליפעט? ע, ניט גוט! אַט דאָס איז שוין גאָר
ניט גוט! נו, נו, מיין אַלטער, גענוג שוין אַזוי צו קוקען! מע
דאַרף ניט קוקען אַזוי! נו גענוג (געהמט איהם ארום האַלב וויינענדיג)
ניט געוויינט... דאָרט וואו ס'איז דאָ קונסט, וואו ס'איז דאָ
טאלאַנט, דאָרט איז קיין עלטער, קיין איינזאַמקייט, קיינע
קראַנקהייטען, און אפילו דער טויט אַליין האָט דאָרט ניט
מעהר ווי אַ האַלבע שליסט... (וויינט) גיין, ניקיטושקאָ, שוין
אָפּגעזונגען אונזער ליעד... וואָס בין איך פאַר אַ טאלאַנט?
אַנאָויסנעקוועטשטע לימענע, אַ פּערפּראַהרענער טראַפּען,
אַ פּעררוזשאַוועטער צווייעק, און דו ביסט אַנאַלטע טהעאַטער-
מויז, אַ סופּליאַָר... קום! (ווי געהען). וואָס בין איך פאַר אַ טאַ-
לאַנט? אין ערנסטע טהעאַטער-שטיק טויג איך מעהר ניט ווי
אין דער סוויטע פון פאַרטינבראַס... און אפילו צו דער
ראַלע בין איך שוין אויף צו אַלט... יאָ... דו געדיינקסט
ניקיטושקאָ אַט די שטעלע אין „אַטעלאַָ“:

אדיע, מיין רוהע, אדיע, מיין גליק!
 לעבט וואהל, איהר מעכטיגע תּיּלות!
 איך זענען זיך מיט אייך,
 אדיע, מיין טרייער פּערד!
 אדיע, מיין שלאכטס-טראמפעט!
 לעבט וואהל, איהר קעניגליכע מאהנען!
 אסוף צו אלע גבורות
 אסוף צו אלץ, צו אלץ!

ניקיטא איז אַן אַוויטש. טאַלאַנט! טאַלאַנט
 סױעטלאַווידאָוו. אַדער אַט נאָך דאָס:

גענוג פאר מיר,
 כ'קען דא מעהר ניט בלייבען!
 כ'נעה, איך געה פון דאן
 כ'וויל זוכען אין דער וועלט
 א ווינקעלע א רוהינס
 פאר מיין צוכראכען-הארץ,
 א לאזט מיך, לאזט מיך געהן!

(געהט אוועק מיט ניקיטא איזאנאוויטש)

דער פארהאנג לאזט זיך אראב לאנגזאם.

